

[Nina Andersen.]

Senere har så planerne rokeret frem og tilbage for tilsidst at komme tilbage med besked om, at byggeriet måtte gøres billigere. Der er så udarbejdet et projekt på 3,5 mill. kr. I den påtænkte bygning er der plads til administrationen, men i forbindelse dermed er der også planlagt en særlig beboelsesbygning for enlige kvinder med børn, hvilket for det første vil hjælpe på bolig-nøden på dette område og for det andet, når boligsituationen har lettet, give muligheder for, at institutionen, hvis det til den tid er nødvendigt, kan udvide ved at tage den pågældende del af ejendommen ind til kontorer. Der er nu sendt ansøgning til boligministeriet om et lån på 933 000 kr. i henhold til loven om boligstøtte. Dette lån er beregnet til den ejendom, som indeholder lejlighederne til de enlige kvinder. Yderligere har vi sendt en ansøgning til socialministeriet om et lån på 1,3 mill. kr. til administrationsbygningen.

Når jeg har taget ordet her, er det for at henstille til de to højtærede ministre, at de lægger sig i selen for, at disse lån bevilges. Jeg beder om, at man ikke betragter ansøgninger om lån til byggeforetagender som allesammen værende ens og putter dem i en pulje, skyder ud, skærer ned, men at man netop på dette område tager individuelle hensyn, vurderer hver enkelt ansøgning og finder ud af, om ikke netop den burde imødekommes. Det er min opfattelse, at de låneansøgninger, jeg her har omtalt, hører til dem, man må imødekomme. Jeg kan sige det så stærkt, at den bestyrelse, der sidder for mødrehjælpsinstitutionen for København, Københavns amt og Frederiksborg amt, på sit sidste møde var af den opfattelse, at det vil være umuligt for bestyrelsen fortsat at tage ansvaret for videreførelsen af institutionens opgaver, hvis der ikke åbnes udvej for, at dette byggeforetagende kan komme i gang, sådan at denne mødrehjælpsinstitution kan komme til at arbejde under forhold, som byder personalet rimelige arbejdsvilkår, og som først og fremmest byder mulighed for, at de kvinder, der henvender sig til mødrehjælpsinstitutionen i en uheldig situation, kan få netop den dybtgående, venlige og personlige behandling, som er nødvendig, og kan få den i lokaler, som er lyse og venlige, sådan at også omgivelserne kan hjælpe lidt på den triste situation, hver enkelt af ansøgerne er i.

Inger Merete Nordentoft: Den 17. oktober i år udtalte den tidligere udenrigsminister, hr. Gustav Rasmussen i et indlæg

under finanslovdebatten — det er fortrykket sp. 198 —:

„Det angreb, som Nordkorea den 25. juni 1950 begyndte mod Sydkorea, indeholdt en alvorlig trusel mod verdensfreden. Der var desuden tale om et angreb rettet mod en regering, der af De Forenede Nationer var anerkendt som den eneste lovlige i Korea.“

Til disse bemærkninger af den tidligere udenrigsminister samt den efterfølgende del af hans tale vil jeg gerne knytte nogle kommentarer. Jeg vil begynde med at påvise, at der alene i denne her citerede korte indledning findes en række grundlæggende fejl, som det er af den allerstørste betydning at få rettet overfor det høje ting.

For det første er det aldrig nogensinde bevist, at det var Nordkorea, der begyndte krigen. Det er en påstand fra Sydkoreas side, som ikke er blevet bevist ved at blive gentaget uden dokumentation af nogen art af den såkaldte Koreakommission, af USA og af det af USA dirigerede flertal i FN. Mod Sydkoreas påstand står Nordkoreas påstand om, at det var Sydkorea, der begyndte krigen, en påstand man aldrig har turdet give Nordkorea lov til at dokumentere for FN, skønt der findes en betydelig mængde dokumentarisk materiale til at bevise Nordkoreas påstand med. Dette materiale har været forelagt den danske presse, men er hverken imødegået af pressen eller fremsat i pressen, det er simpelthen fortiet.

Jeg vil begynde med at citere en række udtalelser af præsidenten for Sydkorea, hr. Syngman Rhee. Allerede i 1948, den 24. oktober, udtalte han i Washington:

„Marchen mod nord er den vigtigste opgave.“

Den 8. oktober 1949 udtalte Syngman Rhee til „New York Times“:

„Vi kunne tage Pyong-yang på 3 uger.“

Den 31. oktober udtalte den samme mand ombord på det amerikanske skib „St. Paul“:

„Jeg ville begynde krigen, men dertil kræves amerikansk hjælp.“

Den 22. marts 1950 udtalte Syngman Rhee i Seoul ifølge „Manchester Guardian“:

„Timen for Koreas samling rykker nær.“

Og senere i samme tale:

„Vi vil ret snart få allierede.“

Det var ikke blot præsident Syngman Rhee, der udtalte sig på denne måde, men krigsminister Shin Sung Mo udtalte til pressens korrespondenter den 1. november 1949 ifølge „New York Herald Tribune“:

„Vi er stærke nok til at marchere imod Pyong-yang og tage den i løbet af